

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 10. juni 2018

Kirkedag: 2.s.e.Trin/B

Tekst: Jer 15,10+15-21; Åb 3,15-21; Luk 14,25-35

Salmer:

SK: 15 * 447 * 449 * 604 * 613 * 474 * 11

LL: 15 * 604 * 613 * 474 * 11

Jeg hader kvinder.

Jeg er godt nok gift med en kvinde. Hende hader jeg ikke. Hende elsker jeg over alt på denne jord. Det har hun også en berettiget forventning om. Det har jeg lige som også forpligtet mig på, og med glæde. Min kone har derfor også en velbegrundet forventning om, at jeg netop hader alle andre kvinder. Og det gør jeg så også, af et ærligt og helt hjerte.

Det er med de samme begrundelser m.m., at min kone hader mænd. Så der er i hvert tilfælde en ting, min kone og jeg er enige om, og det er at hade alle andre af det modsatte køn. Hade dem af et godt hjerte.

Jeg vil ikke klandre nogle for at tænke, at vi er godt nok nogle underlige nogle. Jeg vil heller ikke klandre nogle for at synes, at jeg måske står et forkert sted. Men, jeg står faktisk her på solid, bibelsk grund. Det er helt i overensstemmelse med Bibelens ord, hvad jeg her giver udtryk for. Så hvis der er nogle, der er forargede over mine følelser for kvinder og min kones for mænd, så er de sandsynligvis også forargede over Jesu ord i dagens evangelium. Det er i hvert tilfælde nogle af de Jesus-ord, der kan få mennesker op i det røde felt, når Jesus siger: ”Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og

mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel.”

Der er mennesker, der hører disse ord sagt af Jesus, og slet ikke hører resten af teksten, for de er helt oppe i skyerne af harme og forargelse. Gud er kærlighed, så hvad ligner det at stille sådanne perspektiver op for kærligheden? Hvad er det for en tyrannisk og diktatorisk Gud? Det minder jo nærmest om de værste tilfælde af sekterisme, hvor mennesker skal ofre alt for idealet, lederen, sekten, guden eller hvad det nu måtte være, for ellers er de ikke fuldgældige med i projektet. Vi kender jo også til sekter, der forbyder deres medlemmer at have omgang med vantrø, frafaldne eller, hvad de nu kaldes. Og hvis det er kristendom, så er der mange, der godt kan forstå, hvis mennesker vælger dette fra.

Dét er ikke kristendom. Men det er kristendom, at Jesus siger, som han gør, og står ved det. Hans ord står til troende og skal efterleves. Fuldstændig på samme måde, som min kone har forventning til, at der kun er én kvinde i verden, jeg elsker på den måde, som jeg elsker hende. Det betyder ikke, at jeg skal hade alle andre kvinder, hvilket jeg jo altså heller ikke gør. Men det betyder, at jeg skal skelne mellem min måde at elske på. Én kvinde skal elskes som min kone, og alle andre kvinder skal elskes som medmennesker. Kærligheden skal målrettes og tøjles.

Hvis ikke det sker, så går jeg ikke all in i kærlighedsforholdet til min kone. Så skal kærligheden fordeles til snart den ene og snart den anden. Det holder ikke i længden, og skaber kun frustrationer. Så bliver kærligheden lunken, hvis man da overhovedet kan tale om kærlighed. Derfor skal kærligheden målrettes og tøjles, så den kan udfolde sig frit og hæmningsløst og glødende. Så kan vi tale om brændende kærlighed. Og det er

også kun i den sammenhæng, at kærligheden kan holdes i brand. Kærligheden skal elske den elskede grænseløst og forsage alt andet. I bibelsk sprogbrug hedder det 'at hade'.

Og det er i den sammenhæng, vi skal forstå Jesu ord om at elske Gud og hade alle andre. Vi kan ikke være disciple af Jesus, hvis vi er sådan nogle lunkne nogle, der ikke rigtig ved, hvor vi skal rette vores kærlighed hen. Nu kan man jo så indvende, at det jo heller ikke handler om at elske lidt den ene og lidt den anden, alt efter lejligheden; det handler om at elske sine aller nærmeste, men åbenbart først efter kærligheden til Gud.

Ja, det er netop det, det handler om. Men når vi forarges, skyldes det, at rækkefølgen for os er forkert. Vi vil først elske vore elskede, og dernæst Gud. Da bliver kærligheden til Gud lunken og lummer. Gud vil, at vi først og over alt elsker Ham, og dernæst kan vi og skal vi elske vore elskede. Da kan kærligheden brænde glødende til vore elskede. Princippet er det samme som det, vi oplever, når vi skal ud og flyve. Inden flyet letter gives en sikkerhedsinstruktion. I denne fortælles blandt andet, at hvis lufttrykket falder, og iltmaskerne frigives, så skal man sørge for at få sin egen maske på før man hjælper sine børn og andre passagerer med at få deres på. Logikken er jo ligefrem. Alle kan jo godt se det fornuftige i, at vil man være så fantastisk næstekærlig og uselvvisk at hjælpe alle de andre først, så dør man selv af iltmangel, og kan derefter ikke hjælpe nogen.

Vi skal som kristne mennesker se os selv først og fremmest i forhold til Gud. Først dernæst kan vi se vore elskede, også i forhold til Gud. Vi skal først elskes, før vi kan elske. Og vi skal lære at skelne mellem kærlighederne. For det er ikke samme kærlighed, vi skal elske Gud med, som vi skal elske vore

elskede med. Men ingen kærlighed, af hvad art den så må være, kan udrette noget, give noget, hvis ikke den brænder og er varm. Hvis min kone er lunken i sin kærlighed til mig, så er der noget galt. Hvis vores kærlighed til Gud er lunken, så er der noget galt.

Har vi problemer med dette, skyldes det meget ofte, at vi anskuer Gud, tro, kærlighed, livet, os selv, vore elskede og alle mulige andre ”ting” med os selv som udgangspunkt. Vi er centrum for det alt sammen. Vi er dem, det hele drejer sig om. Vi er dem, i hvem det hele begynder. Vi er målet i vore egne liv, og alt andet og alle andre er midler til, at vi når vort mål. Men sådan hænger verden ikke sammen. Det er ikke bare sådan for troende kristne, det er sådan for alle mennesker. Forskellen på troende kristne og andre er blot, at troende kristne, lader sig tilrettevise om det forkerte heri, og for en stund kan vi se det rigtige heri, og tage det med os – indtil vi er kommet ned på P-pladsen og opdager, at der er en klaphat, der har parkeret bag ved os. Og hvis det nu er en, der først skal have et billede af dåbsbarnet og derefter på toilettet, og hvis det nu er dåbsbarnets mor, så skal der også lige skiftes ble først, så varer det jo 14 dage, før jeg kommer herfra. Hvad tænker du på? I hvert tilfælde ikke på andre. Tænk, hvis nu jeg var blevet ringet op, og bare skulle herfra, for min elskede var ved at dø i Timbuktu – ja, det når du nok ikke alligevel. Og det er faktisk også meget få mennesker, der nogensinde når at opleve i hele deres liv, at deres elskede er ved at dø i Timbuktu.

I kristendommen, i kirken, i Jesu ord får vi lov til at se og erkende, at verden står og falder ikke med os. Men med Gud. Og skal vi virkelig kunne være noget i verden af alt det kærlige, som vi gerne vil have, at Gud er i verden, så skal vi elske Gud. Brænde i kærlighed til Gud først.

Vi er ikke det gode eksempel for Gud at efterleve. Jesus er det gode eksempel for os at efterleve. Ikke deri, at vi skal være små Jesus-modeller. Men deri, at hvad Jesus er for os, det skal vi tage til os, det skal vi give videre, så andre kan se Guds kærlighed. Derfor skal vi lade Jesus vise os forsoningens vej, frihedens vej, enhedens vej og Himmels vej. Jesus skal vise os de veje, han har anlagt foran os og give os mod til at gå ad dem, fremfor at gå ad vore egne. Da kan vi komme til at brænde af kærlighed til Gud.

Vore elskede vil ikke nøjes med en lunken kærlighed. De vil elskes brændende, som vi selv vil elskes brændende. Langt mere brændende er Guds kærlighed til os, og den kan vi ikke elskes i, hvis vi er lunkne.

Skulle vi nu beslutte os for, at vi vil brænde i kærlighed til Gud, så kan vi lige så godt opgive på forhånd. Det hjælper ikke at putte mere brænde på bålet. Luther ville have sagt, at det ikke hjælper at gå i kloster eller forsage alverdens nydelser. Kun eet hjælper, og det er at lukke op for ham, som står for døren og banker, som Johannes skriver det i en af dagens læsninger. Lukker vi døren op for Gud, så skal Han nok komme indenfor og tænde troens, håbets og kærlighedens glød og gøre et brændende bål deraf. Målet er Himlen, men jorden vor vej. Selv går han her ved vor side og leder os ad evigheds vej i sin brændende kærlighed til os.

Jeg vil runde prædiken af med det konfirmationsord, som min præst gav mig: Vær ikke lunkne i jeres iver, men brændende i ånden; tjen Herren!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen